

TORNAI JÓZSEF

A tücskök

*A kert mélyén. A tücskök.
Zengenek, hívnak, siratnak mindent:
léteket és nyarat, lenti-fönti hatalmat,
sötétséget, fényt.*

*A szeptember fölemelte ujját:
int: vége, vége, tücskök,
emberek és madarak! Véget!*

*Már érettek a szőlők, fűgék,
szerelemtelen asszonyok. Véget!
Szél-csattogásban búcsúznak,
panaszzkodnak, könnyörögnek. A tücskök.*

*Jaj, vége, vége, vége, véget!
A fák és fűszálak közé
kifeszített ezüst-hírjaiton muzsikálnak
az Örökjében. A tücskök.*

Az ürességet elért Buddha dala

*Ha hallanátok, ha látnátok,
amit én most látok-hallok,
már semmit se látnátok-hallanátok.*

Ó hal, mindenség-krisztus

*Akkor is ugyanolyan szívtelenül
rángatnák ki őseleméből a halat,
ha gurgulázna az őrjítő
fájdalomtól, mialatt
kopoltyújából két ujj
a horgot kiszakítja?*

*Mert a halnál, míg a földrészek
vizeiben úszik, nincs lény boldogabb,
ő a mindenség-krisztus, kinek
pikkely-fényét lenyúzni akkora kárhozat,
hogy a lét szeme
belesötétül.*

Az isten-szemű

*Mire testemből trágya lesz,
mocsok s fekete rothadék,
már tudni fogom, hogy a lét,
akár a Mount Everest,*

*ragyog vagy csak üres sötét,
amely fagyán át nem ereszt
semmi fényt, és az Örök Est
kioltja a napok tűzét*

*bennem is, pedig mindig kerestem
lényben-dologban, ami szellem:
teremtés-nem-teremtés jegye.*

*rejtvény-árnyak löktek ide,
a Hatalmas Anyák mébe szült
megvakulni egy isten-szeműt.*

Tíz év múlva

*Tíz év múlva valahol egy kórházban betegen
gondolkodom majd csapdáidon-szépségeiden,*

*tíz év múlva csaknem nyolcvan leszek s alig jutnak el agyamig
utoljára mondott színjátszó szavaid.*

*Lehet, hogy nem is élsz már! Énedre ráborul a halál végtelene.
Istenem, kit szerettem: milyen volt az arca, bőre, illata, szeme?*

*Ha élsz is, valami egészen másféle bolygón
mosod ki emlékeimből a hangom, verseim, sorsom.*

*Jaj, örök tagadóm, nem szerelmem, nem is barátom:
gyönyörű ágyékú nőstény, új szeretkező-társakra vágyón,*

*azoknak az összefagyott szívű asszonyoknak a maradéka,
kik isten büntetéséül buknak ki a föld repedéseiből néha.*

*Tíz év múlva talán madár-lélek leszek, de most még
úgy sírok, mint egy gyerek, az utolsó liliombibe-csókéért,*

*az arany-illúzióért, hogy belőled angyalian
sugározhattam ki egy másik lényként magam*

*s lemondást, föltámadást, üdvösséget se várva,
zuhanhattam bele, villámló szív, az éjszakába.*

*Ez a teljes és véres kinyitódás mítosza, édes
szétszakítóm: egyre szorosabban simulni a sötétséghez,*

*kifáradva, eltévedve és visszatalálva
a teremtésbe: szentélyed pillanatába.*

Kardok

*Váratlanul. A koponyámra.
Nagyon keményen. Meglepődtem:
egyetlen ütés. Végem.
Mindig tudtam, hogy
meg akarsz ölni. Mert
elpusztítják, aki kinyitja
magát: nem földrésznyre,
de égbolti-halálosan. Most
visszatemetkezem önmagamba. Veled
már csak az enyészet
kardjaival szeretkezem.*

1995. december 18.

